

Arrest

nr. 159 184 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Casablanca een visumaanvraag type D in in haar hoedanigheid van echtgenote van A.J., die eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft. Op 3 november 2014 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 30 december 2014 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Casablanca een nieuwe visumaanvraag type D in in haar hoedanigheid van echtgenote van A.J.

1.3. Op 12 mei 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.4. Op 12 mei 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zondereen geldig visum. Betrokkene heeft op 05/05/2014 een visumaanvraag ingediend vanuit Marokko met het oog op gezinshereniging met haar Marokkaanse partner met wie zij in Marokko gehuwd is (A. J. (...)). Op 03/11/2014 werd het visum type D geweigerd. Op 17/11/2014 vroeg meneer A. (...) een herziening van die beslissing, op 18/11/2014 weigerde de DVZ dat. Op 30/12/2014 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een visum type D in. Op 28/04/2015 besliste de DVZ dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er werd nog geen eindbeslissing genomen omtrent deze visumaanvraag. Ondertussen bevindt betrokkene zich toch al op het Belgische grondgebied. Zij respecteert dus de te volgen procedure niet. Betrokkene verklaart aan de politie sinds een drietal maanden op het grondgebied te verblijven. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden of om zich in orde te stellen met haar verblijf. Er bestaat een risico op onderduiken. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft op 05/05/2014 een visumaanvraag ingediend vanuit Marokko met het oog op gezinshereniging met haar Marokkaanse partner met wie zij in Marokko gehuwd is (A. J. (...)). Op 03/11/2014 werd het visum type D geweigerd. Op 17/11/2014 vroeg meneer A. J. (...) een herziening van die beslissing, op 18/11/2014 weigerde de DVZ dat. Op 30/12/2014 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een visum type D in. Op 28/04/2015 besliste de DVZ dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er werd nog geen eindbeslissing genomen omtrent deze visumaanvraag. Ondertussen bevindt betrokkene zich toch al op het Belgisch grondgebied. Zij respecteert dus de te volgen procedure niet. Betrokkene verklaart aan de politie sinds een drietal maanden op het grondgebied te verblijven. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden of om zich in orde te stellen met haar verblijf. Er bestaat een risico op onderduiken. Zij respecteert de reglementeringen niet. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar meer dan proportioneel.

Betrokkene is gehuwd te Marokko met de genaamde A. J. (...), van Marokkaanse nationaliteit. Het huwelijk werd nog niet erkend in België. Bovendien, haar huwelijk geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de bijlagen van het administratief verslag blijkt dat mevrouw ongeveer 2 maanden zwanger zou zijn en waarvan de mogelijke vader in België legaal in het land zou verblijven. Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat de heer A. J. (...), die legaal in het Rijk zou verblijven, daadwerkelijk de vader zou zijn van haar ongeborn kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van haar ongeborn kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeborn kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat

ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat meneer A. (...) bovendien vrij betrokkene in Marokko te vervoegen. Het staat betrokkene vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen nadeel te vormen. Betrokkene kan namelijk na haar repatriëring naar haar land van herkomst bij de Belgische ambassade aldaar een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Met het oog op een aanvraag gezinshereniging dient de verzoekende partij dan wel eerst de opheffing of schorsing van het inreisverbod te vragen o.g.v. artikel 74/12 §1 Vreemdelingenwet : 'De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen'. (...)"

1.5. Op 1 juli 2015 is de verzoekster onder escorte gerepatriëerd naar Casablanca.

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 173 374.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Naast het bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van de verzoekster werd betekend, wordt aan de verzoekster tevens een inreisverbod afgeleverd.

*Artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:
(...)*

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De verzoekster vormt meer dan 1,5 jaar een hecht gezin met haar echtgenoot A. J. (...) en woonde met hem in het Rijk samen op het adres gelegen te (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing wederom geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt zonder enige motivering een inreisverbod van twee jaar, zijnde de quasi maximale termijn, opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotiep motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (herhaald bevel – niet aan terugkeerverplichting voldaan), doch dit is geen afdoende motivering om de maximale termijn van 2 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De verzoekster heeft een hechte band met haar echtgenoot dewelke een onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk bezit (zie stuk 3 – verzoekster). Dat verzoekster door het opleggen van een inreisverbod gedurende een periode van 2 jaar wordt belet om naar het Rijk terug te keren.

Verzoekster is zwanger van haar eerste kind en dreigt door het inreisverbod van 2 jaar om gedurende een termijn van 2 jaar geen gezinscel met haar echtgenoot in het Rijk te hebben (zie stuk 12 – verzoekster).

De intentie tot het stichten van een duurzame levensgemeenschap door partijen wordt ten overvloede door eigenhandige verklaringen van burens en kennissen geleverd (zie stuk 13 – verzoekster).

Een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar het privé- en gezinsleven van de verzoekster, hoewel dit de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

Opnieuw wordt motiveringsplicht geschonden.

Bijgevolg is dit middel gegrond.”

3.1.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

“In het eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat bij het opleggen van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met haar gezins- en privéleven. Er zou geen afweging zijn gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en haar persoonlijke situatie. De duur van het inreisverbod zou niet gemotiveerd zijn. Verzoekster stelt dat er in haar hoofde sprake zou zijn van humanitaire redenen die het opleggen van een inreisverbod verhinderen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters betoog feitelijk grondslag mist. Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd:

“(…)

Nu verzoekster de reglementering niet respecteert, aangezien zij naar België is gekomen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied niet heeft gemeld bij de bevoegde autoriteiten, bestaat er een risico op onderduiken, waardoor een bevel werd gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Aangezien aan verzoekster geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, gaat het bevel gepaard met een inreisverbod.

In de bestreden beslissing worden de determinerende juridische en feitelijke motieven weergegeven. Verzoekster kan niet voorhouden als zou niet gemotiveerd zijn waarom een bevel wordt opgelegd voor de duur van twee jaar. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat verzoeksters eigen gedrag aan de basis ligt van het inreisverbod voor de duur van twee jaar, aangezien zij de reglementering niet respecteert. Er wordt aangegeven dat verzoekster een aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging had ingediend en, hoewel er nog geen beslissing was genomen, zij toch naar België is gekomen. Zij respecteert de te volgen procedure niet. Zij verklaarde aan de politie sinds een drietal maanden op het grondgebied te verblijven, terwijl zij zich niet heeft aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden of om zich in orde te stellen met haar verblijf. Er wordt derhalve gesteld dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod voor de duur van 2 jaar meer dan proportioneel is.

De invulling van de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen, indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Gezien verzoekster geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarmee geen rekening werd gehouden of waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende twee jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een duur van twee jaar op te leggen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar band met haar echtgenoot, die over onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België en naar het feit dat zij zwanger is. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat bij het nemen ervan rekening werd gehouden met die specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. Er wordt echter gesteld dat haar huwelijk niet werd erkend in door de Belgische autoriteiten, dat dit huwelijk haar bovendien niet automatisch een recht geeft op verblijf, dat zij geenszins aannemelijk maakt dat de heer A. J. (...), die legaal in het Rijk zou verblijven, daadwerkelijk de vader zou zijn van haar ongeborn kind, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke scheiding met zich meebrengt en dat het de heer A. (...) bovendien vrij staat verzoekster in Marokko te vervoegen.

Verzoekster kan derhalve geenszins voorhouden als zou een inreisverbod zijn afgeleverd “zonder enige verwijzing naar het privé- en gezinsleven”.

Indien verzoekster via de geijkte wegen alsnog zou kunnen aantonen te voldoen aan de voorwaarden om een recht op verblijf te bekomen, dan wel andere humanitaire omstandigheden te kunnen invoeren, kan zij bovendien de opheffing van dit inreisverbod vragen. Zij wordt uitdrukkelijk op die mogelijkheid gewezen in de bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij weldegelijk rekening hield met de omstandigheden eigen aan haar specifieke situatie, zoals vereist bij artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Minstens maakt verzoekster niet duidelijk met welke – eventueel ‘humanitaire’- elementen het bestuur geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster tracht zich nog te beroepen op de uitzondering voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980. Daar verzoekster ook in dit verband verwijst naar het voornoemde gezinsleven, geldt ook hier dat verwerende partij er van uitgaat dat het voorgehouden gezinsleven op grondgebied de maatregel van het inreisverbod voor de duur van twee jaar niet in de weg staat.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar aangevoerde schendingen niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

Hieruit volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Voorts volgt uit het eerste lid van de eerste paragraaf van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

De verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele afweging heeft gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en haar persoonlijke situatie, waarbij zij *in concreto* aanhaalt dat zij reeds meer dan anderhalf jaar een hecht gezin vormt met haar echtgenoot en dat zij zwanger is van haar eerste kind. De verzoekster gaat hierbij evenwel voorbij aan de concrete motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op deze elementen, met name dat haar huwelijk “nog niet (werd) erkend in België”, dat haar huwelijk haar bovendien “niet automatisch recht op verblijf (geeft)”, dat de verzoekster “geenszins aannemelijk maakt dat de heer A. J. (...), die legaal in het Rijk zou verblijven, daadwerkelijk de vader zou zijn van haar ongeboren kind” en dat “(z)elfs zo dit het geval zou zijn, (...) (zij) ten aanzien van haar ongeboren kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk (kan) maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is”. Tevens wordt overwogen dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”, nu “(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” en het haar echtgenoot “bovendien vrij (staat) betrokkene in Marokko te vervoegen”. Tenslotte wordt er op gewezen dat het de verzoekster “vrij (staat) om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”. Uit deze omstandig uiteengezette

motieven blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekster opgeworpen persoonlijke elementen en deze heeft afgewogen tegen het gegeven dat de verzoekster zonder een eindbeslissing af te wachten omtrent haar visumaanvraag toch het Belgische grondgebied is binnengekomen en aldus de te volgen procedure en de reglementering niet respecteert en dat er een risico op onderduiken bestaat, redenen waarom haar voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, om te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

Gelet op voorgaande motivering, voert de verzoekster niet dienstig aan dat “(i)n de bestreden beslissing (...) zonder enige motivering een inreisverbod van twee jaar, zijnde de quasi maximale termijn, (wordt) opgelegd”. Evenmin maakt zij aannemelijk dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Ingevolge artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de (gemachtigde van de) minister, c.q. de staatssecretaris zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* blijkt uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven aangehaald, waarom de gemachtigde van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. De verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid.

Waar de verzoekster tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 92 111 van 27 november 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo werd in het door de verzoekster aangehaalde arrest een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar aangevochten, terwijl *in casu* een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Tevens werd in de door voormeld arrest vernietigde beslissing nagelaten te motiveren omtrent de termijn van het inreisverbod en omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoeker, terwijl *in casu*, zoals hoger reeds werd vastgesteld, in de in deze zaak bestreden beslissing zeer uitvoerig werd gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekster. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schendt.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen

dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de bestreden beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoekster van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over (Zie Infra).

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom de verblijfsmachtiging van verzoekende partij wordt geweigerd.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"In het tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 2011.

Verwerende partij heeft in hoofddeel de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, daar verzoekster nalaat de wijze uiteen te zetten waarop de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 door de bestreden rechtshandeling worden geschonden. Verzoekster beperkt zich immers tot een theoretische uiteenzetting van wat moet worden verstaan onder uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 65.007 van 19 juli 2011:

"2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aangeeft waarom hij de bestreden beslissing in strijd acht met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, met de materiële motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel. Opdat een middel onvankelijk zou zijn, volstaat het niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend" (RvS 11 april 2008, nr. 181.967)."

In ondergeschikte orde laat verwerende partij gelden dat verzoekster niet kan voorhouden als zou de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd zijn. Daargelaten het gegeven dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, is verzoekster betoog als zou uit de motivering niet blijken dat de bestreden beslissing op haar situatie van toepassing is, niet ernstig.

Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een omstandige motivering in feite, met name dat de verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, gezien zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, zij de beslissing met betrekking tot haar visumaanvraag niet heeft afgewacht om naar België te komen en aldus de reglementeringen niet respecteert en gezien er een risico op onderduiken bestaat. Ook bij het vaststellen van de termijn van twee jaar werd rekening gehouden met deze gegevens en werd tevens overwogen dat het huwelijk van de verzoekster “nog niet (werd) erkend in België”, dat haar huwelijk haar bovendien “niet automatisch recht op verblijf (geeft)”, dat de verzoekster “geenszins aannemelijk maakt dat de heer A. J. (...), die legaal in het Rijk zou verblijven, daadwerkelijk de vader zou zijn van haar ongeborn kind” en dat “(z)elfs zo dit het geval zou zijn, (...) (zij) ten aanzien van haar ongeborn kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk (kan) maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is”, dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”, nu “(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” en het haar echtgenoot “bovendien vrij (staat) betrokkene in Marokko te vervoegen” en dat het de verzoekster “vrij (staat) om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”. Bijgevolg kan de verzoekster niet worden gevolgd waar ze stelt dat “(d)e feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing (ontbreken).” De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering, die geenszins vaag is, haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekster opwerpt dat de motivering in de bestreden beslissing stereotiep en gestandaardiseerd is en van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering – *quod non in casu* –, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ten slotte voert de verzoekster aan dat *“(d)e bestreden beslissing (...) geen enkele reden (bevat) waarom de verblijfsmachtiging van verzoekende partij wordt geweigerd.”* De bestreden beslissing betreft evenwel het opleggen van een inreisverbod en geen beslissing waarbij een visumaanvraag wordt geweigerd. Derhalve diende hieromtrent niet te worden gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

“Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).” (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Verzoekster heeft haar buitenlands huwelijk in het Rijk in illegale toestand gestaafd aan de hand van zijn prangende humanitaire en buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar haar land van herkomst verhinderden. Met de zwangerschap van verzoekster wordt geen rekening gehouden door de verwerende partij.

Verzoekster dient vast te stellen dat in de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij niet mag reizen naar haar land van herkomst gezien haar huwelijksband met de heer A. J. (...), van Marokkaanse nationaliteit met onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk, de aangehaalde nauwe banden met België, haar zwangerschap, enz. Meer nog heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet gemotiveerd waarom deze terugkeer volgens haar wel mogelijk is.

Zonder pardon dreigt verzoekster na haar opsluiting op 12/5/2015 gedwongen naar haar land van herkomst uitgewezen.

Aan verzoekster werd immers niet de mogelijkheid gegeven om zich vrijwillig van het grondgebied te verwijderen, zodat de bestreden beslissing iedere redelijkheid mist.

Dat verzoekster bovendien een relatie heeft met een man dewelke een onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk heeft en hiermee een huwelijk op 27/8/2013 in Marokko heeft afgesloten. Door de verwijdering van het grondgebied, zal verzoekster door het opgelegde inreisverbod gedurende minstens twee jaar niet in de mogelijkheid haar een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de Belgische ambassade in Marokko. Dat een dergelijke maatregel dan ook buiten iedere proportie is.

Dat het koppel bezig is de nodige documenten te verzamelen teneinde de erkenning van het buitenlands huwelijk in het Rijk te vervullen, zodat het gebrek aan een officieel adres in hoofdte van verzoekster dan ook slechts een tijdelijk probleem is, welke zeer vlug in orde zal worden gebracht. Dat in casu dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de prangende humanitaire situatie en de vermelding dat hij niet kan reizen, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

3.3.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

“In het derde middel voert verzoekster een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat met haar zwangerschap geen rekening werd gehouden. Zij zou niet kunnen reizen naar haar land van herkomst.

Zij stelt dat het inreisverbod van twee jaar buiten proportie is en dat het feit dat zij geen officieel adres heeft slechts een tijdelijk probleem is, dewelke zeer vlug in orde zal worden gebracht.

Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen voor zover verzoekster in het derde middel kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten.

De grieven die tegen het bevel worden uiteengezet kunnen thans niet dienstig kunnen worden aangevoerd, aangezien de bestreden beslissing het inreisverbod betreft.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 81.666 van 24 mei 2014:

“De Raad stelt verder vast dat het betoog van verzoekers, waar zij stellen dat zij een annulatieberoep hebben ingesteld tegen “de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet” omdat die steunt op een falend advies, gelet op de bewoordingen van dit betoog, gericht is tegen de beslissing van 12 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, die niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep, zodat de grieven die ertegen worden uiteengezet thans niet dienstig kunnen worden aangevoerd. (...)”

Verzoekster kan bovendien niet voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat zij zwanger is. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat wordt gemotiveerd dat uit de bijlagen van het administratief verslag blijkt dat verzoekster ongeveer 2 maanden zwanger zou zijn en de mogelijke vader legaal in het land zou verblijven. Er wordt benadrukt dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de heer A. J. (...), die legaal in het Rijk zou verblijven, daadwerkelijk de vader zou zijn van haar ongeboren kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van haar ongeboren kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeboren kind is immers onmogelijk (RvV, nr. 23.598, 25.02.2009).

Verzoekster laat die motieven van de bestreden beslissing echter geheel onbesproken.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹ Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Daar waar verzoekster nog stelt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst gelet op de huwelijksband met haar echtgenoot en haar zwangerschap, verliest zij klaarblijkelijk uit het oog dat zij zich geenszins op het Belgisch grondgebied had mogen bevinden. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekster een aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging had ingediend en hoewel er nog geen beslissing was genomen, zij toch al naar België is gekomen. Zij respecteert de te volgen procedure niet. Zij verklaarde aan de politie sinds een drietal maanden op het grondgebied te verblijven, terwijl zij zich niet heeft aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar

aanwezigheid te melden of om zich in orde te stellen met haar verblijf. Verzoekster respecteert de reglementeringen niet.

Gelet op het feit dat verzoekster zich in de eerste plaats nooit op het Belgisch grondgebied had mogen bevinden, kan zij thans niet voorhouden als zou haar huwelijksband en haar banden met België haar beletten om terug te keren.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen werpt de verzoekster op dat bij het nemen van de bestreden beslissing met haar zwangerschap en haar prangende humanitaire situatie geen rekening werd gehouden. Zoals bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet (zie *supra*, punt 3.1.3.) gaat de verzoekster hierbij evenwel voorbij aan de concrete motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op deze elementen, met name dat haar huwelijk “nog niet (werd) erkend in België”, dat haar huwelijk haar bovendien “niet automatisch recht op verblijf (geeft)”, dat de verzoekster “geenszins aannemelijk maakt dat de heer A. J. (...), die legaal in het Rijk zou verblijven, daadwerkelijk de vader zou zijn van haar ongeborn kind” en dat “(z)elfs zo dit het geval zou zijn, (...) (zij) ten aanzien van haar ongeborn kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk (kan) maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is”. Tevens wordt overwogen dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”, nu “(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” en het haar echtgenoot “bovendien vrij (staat) betrokkene in Marokko te vervoegen”. Tenslotte wordt er op gewezen dat het de verzoekster “vrij (staat) om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”. Uit deze motieven blijkt genoegzaam dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de zwangerschap van de verzoekster en met haar voorgehouden “prangende humanitaire situatie”.

Verder werpt de verzoekster op dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, nu zij bezig is met de nodige documenten te verzamelen teneinde de erkenning van haar buitenlands huwelijk te bekomen, zodat het niet hebben van een officiële verblijfplaats slechts een tijdelijk gegeven is. Zij weerlegt evenwel niet dat in de bestreden beslissing op grond van correcte gegevens werd vastgesteld dat haar huwelijk nog niet erkend werd in België en dat bovendien “haar huwelijk (...) haar niet automatisch recht (geeft) op verblijf”. De verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.3.2. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat bij de bespreking van de overige middelen wordt gemotiveerd, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen.

In zoverre de verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing onredelijk is, nu haar voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, en zij omwille van haar huwelijksband met A. J., die in België

verblijft, haar band met België en haar zwangerschap niet kan reizen, dient te worden vastgesteld dat het betoog gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van het onderhavig beroep, zodat de grief die ertegen wordt uiteengezet niet dienstig kan worden aangevoerd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster op 1 juli 2015 onder escorte werd gerepatriëerd naar Casablanca, zodat zij minstens geen actueel belang meer kan laten gelden bij het aanvoeren van deze grief.

Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.3.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In een vierde middel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM. En artikel 22 G.W. aan en zet zijn middel als volgt uiteen:

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :
(...)

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:
(...)

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoest moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12/5/2015, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekster recht op haar privé-leven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar echtgenoot in België) en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoekster samenwoont met haar echtgenoot in het Rijk, er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoekster en haar partner nog steeds een koppel zijn en ook daadwerkelijk samenwonen en gehuwd zijn, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Het centrum van de belangen van verzoekster is duidelijk en evident in België is gelegen gezien zijn echtgenote en naaste familieleden in België verblijft. Dat zij in Marokko geen familie meer heeft. Dat dat verzoekster een duurzame band met België heeft en op moment van de aanhouding op 12/5/2015

samenwoonde op het adres te (...) met de heer A. J. (...). Dat verzoekster van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster in. Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aannemelijk.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.4.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"In het vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de grondwet.

Verzoekster stelt dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. "Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (...)."

Bovendien is het zo dat verzoekster niet regelmatig verblijft in België, zodat zij principieel geen rechten kan doen gelden die aan een regelmatig verblijf zijn verbonden.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoekster op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Verzoekster stelt dat zij een koppel vormt met de heer A. J. (...), dat zij met hem samenwoont en dat zij gehuwd is.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster geenszins aantoonst dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Behoudens de vaststelling dat thans een onderzoek loopt naar een mogelijk schijnhuwelijk, laat een vage bewering en de loutere omstandigheid dat twee volwassen personen gedurende 3 maanden op hetzelfde adres hebben gewoond, zonder dat andere concrete en gestaafde elementen worden aangebracht, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dienaangaande kan worden opgemerkt, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat het door verzoekster in het buitenland afgesloten huwelijk niet erkend werd door de Belgische autoriteiten en dat dit huwelijk haar niet automatisch recht geeft op verblijf.

Bovendien werden verzoeksters aanvragen om in het bezit te worden gesteld van een visum met het oog op gezinshereniging geweigerd.

Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen als zou zij een gezinsleven hebben beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM, doch zij brengt geen begin van bewijs aan.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt zij aannemelijk dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven kan verzoekster naar haar land van herkomst terugkeren om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging. Zij zal eerst de opheffing of

schorsing van het inreisverbod dienen aan te vragen op grond van artikel 74/12 §1 van de vreemdelingenwet.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM . Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.” (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Ten overvloede, merkt verwerende partij op dat verzoekster evenmin aantoonde dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het beleven van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen.

De loutere omstandigheid dat haar voorgehouden partner een verblijfsvergunning in België heeft, kan niet als een hinderpaal worden beschouwd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk maakt.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM (RvV 13 juni 2014, nr. 125.589)

Aangezien verzoekster er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen, kan er evenmin sprake zijn van een schending van artikel 22 van de Grondwet.

Het vierde middel is ongegrond.”

3.4.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot aantoonde, wordt er op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wanneer het gaat om een eerste toelating, oordeelt dat er geen inmenging is en dat geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. *In casu* betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf, doch wel een eerste toelating. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekster en is artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet van toepassing op de bestreden beslissing.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te

ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoekster aan dat haar recht op privéleven geschonden wordt, nu zij niet bij haar echtgenoot in België kan blijven, dat het centrum van haar belangen in België is gelegen, nu haar echtgenoot en naaste familieleden hier verblijven en dat zij in Marokko geen familie meer heeft. De verzoekster werpt evenwel geen enkele onoverkomelijke hinderpaal op die het voortzetten van haar gezinsleven met haar Marokkaanse partner in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont zij aan dat zij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Aldus toont zij niet aan dat in de bestreden beslissing met schending van artikel 8 van het EVRM wordt gesteld dat het haar echtgenoot vrijstaat om haar in Marokko te vervoezen. Bovendien kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. De verzoeker slaagt er met haar summiere betoog niet in om de motieven van de bestreden beslissing, met name dat "(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" en dat zij "na haar repatriëring naar haar land van herkomst bij de Belgische ambassade aldaar een aanvraag tot gezinshereniging (kan) indienen", waarbij er op wordt gewezen dat zij "dan wel eerst de opheffing of schorsing van het inreisverbod (dient) te vragen o.g.v. artikel 74/12 §1 Vreemdelingenwet", te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekster toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekster wist dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van haar gezins- en privéleven in België van bij het begin precair was.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.4.3.2. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van

dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekster niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.4.3.3. Het vierde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN